

Ч У Д О 63.

Подобно ѿ и́збáвлъшемса ѿ болнéнїа.

Въ таѧ книѓа пíше: є́динъ и́гѹменъ плаکалъ по морѣ то, и́ се вдигналъ є́динъ голѣмъ вѣтъ, и́ чекалъ вечѣ да се и́здаватъ, є́дни выкали сватый Николаѧ, а́ дрѹги апостола Яндреѧ, а́ дрѹгий дрѹгаго сватаго: кóй на когóто ималъ лекобъ, и́гѹмено видѣлъ защо никой не выка, що се мόже да сотвори царыца, она владѣє и́ господствуетъ неко, и́ земля, и́ море: рече и́мъ: що правите братія, защо призывавате слѹги, а́ стѣ забврѣвили царыца та, она мόже ѿ сїчки тѣ сватіи по мнóго, тогáва сїчки тѣ соглаšни выкнали, да ги и́збави ѿ такиба бѣди, така и́ и́гѹмено се молилъ, и́ былъ боленъ три дні, не галъ нищо, станалъ со сїа, и́ повдигналъ Ікона Богоматерю, и́ говорилъ: велико и́ма сватыѧ Тройцы, пресватыѧ Богородице помози намъ: и́ тогáва видѣли на дїреци тѣ горѣ высокъ голѣмъ свѣтилникъ со сїа мнóго свѣтлость, той свѣтъ (видилина) просвѣтилъ сїчка та геміа, и́ темнота та се махиала, и́ се огуротило морѣ то, и́ станало тихо. Кога то сївнало и́ се намéрили на крайатъ, где то щéха да и́датъ, во слабъ Богѹи Богоматерю.

Ч У Д О 64.

Видѣнїе и́ истѹплениe чудно и́коегѡ милостива-
гѡ и́ благоговѣйнагѡ къ Богоматери.

Чудно є́ достойно, да се кáже, какѡ пíше є́-
пископъ Вїкентїа: є́динъ человѣкъ богоизбранныхъ
ималъ чада и́ слѹги, и́ былъ милостивъ, и́ прѣи-
малъ въ домѣтъ си странници. Бдана вечерь като
вечераль, и́ си лѣгналъ, на оутро то го намéриле
на землю та, като мертвакъ хладенъ, вдигнали
го на постель та, и́ мѹ правили лекобъ да го согрѣ-
тъ.